

Vinnare av Bengtsdotterstipendiet 2020

Kategori 13-15 år

En plats att sova på – Klara Cupan

En plats att sova på – Klara Cupan

Hon hade alltid trott att världens undergång skulle vara otäck, att den skulle vara aggressiv. Att det skulle vara kaos med folk som sprang överallt, brinnande byggnader och militärer som åkte runt i stora fordon. En huvudkaraktär som överlever allt och har som största mål att fixa världen igen.

Men det är inte vad hon ser nu. Å andra sidan ser hon ingenting i den mörka trappuppgången, bortsett från en liten strimma ljus som skiner in igenom dörren högst upp. Men när hon väl öppnar dörren så möts hon inte av skrik eller vapeneld. Hon möts inte av förstörda byggnader eller brinnande gator.

Istället möts hon av total tystnad. Hon kan se hela staden från hustaket hon står på och allt ser så normalt ut, även om så mycket har ändrats. Det ser inte ut som om husen har ödelagts eller övergivits, gatorna ser välanvända ut även om ingen har kört på dem på flera veckor och parken mellan busstationen och mataffären har gröna träd och en forsande fontän. Det är exakt hur hennes lilla stad såg ut innan den drabbades av solens varma strålar. Det enda som har ändrats är avsaknaden av människor. De människorna som förut var ute och gick, körde bil till och från jobbet, de tonåringar som brukade hänga vid den gamla fabriken och inte gå hem förrän tidigt på morgonen är inte längre där. Det går en rysning genom hennes kropp bara hon tänker på det.

Hon är inte heller någon hjälte som är oegoistisk och modig, hon är bara en trött tonåring som vill hitta någon säker plats att sova på efter flera veckor av sömnlöshet. Sömn är det enda hon bryr sig om nu och hon har knappt fått någon alls på sistone.

Hettan från solen har värmt upp taket hon står på och bränner huden på hennes fötter när hon går fram mot kanten. Solens varma strålar är något hon har vant sig vid hyfsat snabbt. Precis i början av allt så berättade en doktor att det var för att hon hade en gen med en sällsynt vitamin som skyddade henne. Det var därför hon inte hade dött som alla andra hade. Hon känner en stor skuld för detta och den håller henne vaken om nätterna. Den gör att hon inte kan stänga ögonen utan att se brända kroppar med uttorkade läppar och röd hud och tänka att det borde vara hon med.

Hon ställer sig vid kanten av taket och lutar armbågarna mot det upphettade staketet som sträcker sig runt hela taket. Det är första gången hon är utomhus på två veckor, första gången hon lämnar den övergivna lägenheten hon hittills har gömt sig i. Hon hade stuckit ifrån sitt eget hem veckan efter att hennes familj hade dött, när hon inte längre kunde stå ut med lukten av bränd hud i huset som minne av vad som en gång hänt. Hon hade hittat en övergiven lägenhet mitt i centrum som inte visade något spår alls av att någon människa någonsin hade bott där. Hon trodde att hon äntligen skulle få sova, men det gick inte, hon kunde inte sova mer än några få timmar innan hon vaknade upp skrikandes. Så hon hade givit upp. Hon bestämde sig för att inte längre gömma sig från verkligheten och komma ut och se den värld som förstörts. Vilket var varför hon stod på taket av den lägenheten nu.

Världens undergång är ändå ganska vacker. Det är helt tyst, men inte på ett hemskt sätt utan på ett lugnande, tryggt sätt. Ett sätt som kanske till och med skulle kunna leda till ett par

timmar sömn. Eller kanske inte. Hon kan se himlens starka röd-orangea sken speglas i fönstret i huset mittemot henne. Det låg en lång älv bakom den förut, men den var uttorkad redan när hon först kom hit. Det enda vattnet hon har tillgång till är det som finns i lägenheterna. Det skulle säkert finnas inne på affärerna men dit har hon inte vågat ta sig än. Hon vet att hon måste gå in dit om hon vill överleva, men hon inte vad som finns där inne.

”Emma?”

Hon vänder sitt huvud så snabbt att något knäcker till. Hon känner igen den rösten. Den tillhör en av hennes bästa vänner sedan barnsben, någon hon trodde var död och försvunnen. Men där står han med sitt svarta krulliga hår, med så många fräknar att det inte ens går att räkna och blåa vänliga ögon med svarta ringar under. Hon kan se att han inte har sovit på länge han heller.

Han står vid den dörren hon alldeles nyss gick ut igenom, avvaktande, som om han inte riktigt tror på att hon är riktig, att hon bara är en vild fantasi. Hon har själv svårt att tro att han står där. Så försiktigt för att inte skrämma honom eller spräcka någon sort drömbubbla så säger hon:

”Josh?”

Hon hinner inte förstå vad som händer men helt plötsligt har han lyft upp henne på tå och stängt in henne i sina starka, varma, guldbruna armar. Hon pressar sitt ansikte emot hans tröja och tar ett djupt andetag av han familjära doft, en blandning av gamla böcker, svett och hans helt egna lukt. Hon vet inte hur länge de står så innan han släpper taget om henne och sätter ner henne på fötterna igen. Hon måste luta sitt huvud uppåt för att kunna se hans ansikte och sveper ögonen långsamt över det för att söka spår på att han är okej, att han också är immun. Hon hade glömt att han var så lång. Bortsett från spåren av sömnlöshet som hon kan se i hans ansikte ser han exakt likadan ut. Hans leende är fortfarande lika skinande och varmt. Nästan varmare än solen.

De sätter sig vid dörren på taket med armarna och benen tryckta emot varandra. De kommer överens om att inte ha något som helst mellanrum mellan sig utan att säga något. Inte nu när de vet om att de inte är helt ensamma i den här världen, inte när det är den första mänskliga kontakten de har haft på flera veckor. Värmen som sprids från hans kropp till hennes är en helt annan värme än den solen tvingar på deras ansikten, och till skillnad från solen så har hon ingenting emot den här sortens värme.

Han berättar om hur hans familj hade stängt in sig på sin gård när skolan hade stängt och solens strålar hade nått deras stad. Han berättar om hur hans föräldrar en dag inte kom ut från sina rum och hur han hade hållit i sin lillasyster tills hon inte längre kunde yttra ett ljud. Att han sedan hade flyttat hit och dit i olika tomma lägenheter han hade hittat. Han stannade aldrig längre än ett par dagar på varje plats. Hon berättar om hur hennes mamma blivit sämre ända tills hennes hud var röd och glödhet, att hon hade flytt när även hennes hund hade gett vika för solens alldeles för brännande strålar.

De sitter där så länge att solen är på nedgång och luften faktiskt svalnat av en bit. De fortsätter att dela med sig av sina berättelser i svaga viskningar och med tiden slappnar hon

av och hennes kropp glider långsamt ner tills hennes huvud är lutad mot hans axel och hans kropp halvliggar mot betongdörren. Hans mjuka röst låter suddig i hennes huvud och det sista hon kommer ihåg är den stekande solen på väg ner över lägenheten på andra sidan och en svag känsla av att något mjukt trycks lätt mot hennes panna.

När hon slår upp ögonen är solen på väg upp igen och en ljummen vind sveper en blond hårslinga framför ansiktet på henne. Hon är inte säker på vad klockan är men solens placering skvallrar om att det har gått minst ett halvt dygn sedan hon sist hade ögonen öppna. Det är det längsta hon sovit på över en månad, innan jordens atmosfär hade blivit så förorenad att solens strålar inte längre kunde ta sig ut igen.

Hon ser hur en hand långsamt sveper bort hårslingan från hennes ansikte och fäster den bakom hennes öra. Hon hör hans röst vibrera genom hans axel när han pratar.

”Inga mardrömmar?”

”Inga mardrömmar”, försäkrar hon honom.

Hon vänder sig om och ler mot honom och hans nyvakna ansikte ler tillbaka. Hon känner sig trygg här, på taket, ihopkrupen bredvid honom. Hon är inte längre ensam i en stor otäck värld. Hon behöver inte längre bära all skuld själv. Hon har någon att dela den med. Det är då hon förstår det, där i det alldeles för varma vädret i mitten av världens undergång, att hon inte letat efter rätt sak för att kunna sova. Hon behöver inte en säng, ingen kudde eller täcke. Hon behöver inte en ensam lägenhet eller ett övergivet hus. Hon behöver en varm, mjuk kropp som håller henne sällskap och låter henne slappna av.

Hon behöver en plats att sova och den är precis bredvid honom.